

ANNE FRANK

JURNALUL UNEI TINERE FETE

Traducere și prolog:
ANCA IRINA IONESCU

EDITURA HERALD
București

CUPRINS

PROLOG	7
NOTĂ EDITORIALĂ	37
JURNALUL UNEI TINERE FETE	39
EPILOG	365

*(De la stânga la dreapta)
Margot Frank, Otto Frank,
Anne Frank și Edith Frank
(Holländer)*

*(De la stânga la dreapta) Anne Frank, Edith Frank și
Margot Frank*

PROLOG

Jurnalul unei tinere fete cuprinde însemnările intime ale unei adolescente dintr-o familie de evrei germani care se refugiază împreună în Olanda, în fața persecuțiilor impuse de naziști. A fost scris în limba neerlandeză, început în ziua în care a împlinit 13 ani (12 iunie 1942) și a continuat pe toată perioada cât a stat ascunsă împreună cu familia și alte patru persoane într-o mansardă, chiar din centrul orașului Amsterdam, pe strada Prinsengracht 263, între 6 iunie 1942 și 4 august 1944, când, în urma unui denunț, ascunzătoarea a fost descoperită de Gestapo și cei opt locatari clandestini au fost arestați și internați ulterior în lagăre de concentrare, unde toți și-au pierdut viața, cu excepția tatălui lui Anne, Otto Frank, cel care a publicat ulterior manuscrisul. Limba olandeză are un termen specific pentru acest tip de acțiune: *onderduiken* „scufundare, dat la fund”. Cei opt s-au dat la fund în felul acesta timp de doi ani și treizeci de zile.

Clădirea din Prinsengracht 263, care, după cum se consemna în procesul-verbal al acționarilor, prezenta un interes deosebit pentru domnul Frank, a fost achiziționată în aprilie 1953 de societatea Opekta și, ceva mai târziu, întrucât se pare că era în pericol din cauza demolării clădirilor învecinate, a fost vândută unui broker, iar un an mai târziu unei companii de îmbrăcăminte din Amsterdam, care a donat-o Fundației Anne Frank. În momentul de față, acolo este amenajat muzeul memorial Casa Anne Frank, inaugurat la 3 mai 1960.

Manuscrisul a fost salvat printr-un noroc. În ziua de 4 august 1944, ofițerul german SS Josef Silberbauer, sergent

în cadrul Sicherheitsdienst Secția IV B4, cunoscută colocvial drept „unitatea de vânătoare a evreilor” a primit un telefon din partea superiorului său, lt. Julius Dettmann, care îi ordona să meargă imediat să aresteze mai mulți evrei ascunși într-o clădire de birouri și depozite din centrul orașului.

Silberbauer, însoțit de doi polițiști olandezi din așa-numita Grüne Polizei, Poliția Verde națională nazistă, a descins la adresa respectivă, i-a arestat pe cei opt evrei și doi olandezi care îi ajutaseră și le-a ordonat să-și ia câteva lucruri de primă necesitate pentru a merge la Gestapo. Anne a luat servieta tatălui ei în care se afla și jurnalul, dar Silberbauer i-a smuls-o din mână, a aruncat jurnalul și alte câteva foi dispartate pe jos, după care a umplut-o cu ultimele lucruri de valoare și bani pe care cele două familii reușiseră să le păstreze, inclusiv o cutiuță cu puțin aur dentar, aparținând dentistului Fritz Pfeffer (numit de Anne „Dussel”). S-ar putea spune, la modul ironic, că lăcomia sergentului german a salvat jurnalul, pentru ca noi să-l putem citi acum, după mai mult de optzeci de ani. Căci fără îndoială ar fi fost distrus dacă încăpea pe mâinile Gestapoului.¹

Manuscrisul astfel salvat a fost cules de pe jos și păstrat apoi de cele două secretare olandeze, Miep Gies și Bep (Elisabeth) Voskuijl, care îi ajutaseră pe cei opt în timpul cât stătuseră ascunși. După terminarea războiului, l-au predat tatălui lui Anne, Otto Frank, singurul supraviețuitor din familie. Otto Frank a pregătit jurnalul pentru tipar, combinându-l și cu alte manuscrise și l-a publicat în olandeză în anul 1947 sub titlul *Het Achterhuis. Dagboekbrieven van 14 juni 1942 – 1 augustus 1944* (Anexa secretă. Însemnări din jurnalul de la 14 iunie 1942 la 1 august 1944), la editura „Contact” din Amsterdam.

¹ Rosemary Sullivan, *The Betrayal of Anne Frank*, HarperCollins, 2022, pp. 6–7.

Versiunile manuscrisului. Manuscrisul Jurnalului rămas de la Anne avea inițial două versiuni. Cea mai veche, nedestinată publicării, este denumită în mod convențional *Versiunea A* și este alcătuită din însemnări disparate, uneori sub formă de scrisori adresate unor personaje fictive, printre care și personajelor feminine din seria romanelor pentru copii și tineret *Joop ter Heul*, ale scriitoarei neerlandeze Cissy van Marxveldt (1889–1948). În această versiune sunt lipite fotografii, există și alte ilustrații și este cuprinsă perioada 14 iunie 1942 – 1 august 1944, cu mențiunea că a făcut Anne o însemnare și în 12 iunie 1942, ziua când a primit caietul, dar care în ediția din 1947 nu a fost considerată ca făcând parte din jurnalul propriu-zis. Edițiile ulterioare au modificat subtitlul, luând ziua de 12 iunie în loc de 14 iunie ca dată de începere a jurnalului. În manuscrisele păstrate unele perioade lipsesc, de exemplu însemnările dintre 6 decembrie 1942 – 21 decembrie 1943, care au fost adăugate ulterior.

Dar la 28 martie 1944 Gerrit Bolkestein, ministrul Educației, Artei și Științelor din Guvernul olandez aflat în exil la Londra, rostește la Radio Oranje un discurs adresat poporului olandez, în care afirmă că istoria nu poate fi scrisă numai pe baza documentelor oficiale și pentru a înțelege tot ce a îndurat poporul în acești ani era nevoie și de istoria orală, de însemnările personale ale oamenilor obișnuiți – jurnale, scrisori, predici ținute de preoți care să ilustreze în toată profunzimea și gloria ei lupta pentru libertate. În acest scop, spune ministrul, după război se va înființa un centru național (viitorul Institut de Stat Neerlandez pentru Documentarea Războiului), care va strânge materialele, le va publica și le va traduce în alte limbi.

Anne se decide să refacă textul, deși nu este foarte convinsă că acesta va fi de vreun folos, după cum afirmă tristă în însemnarea din 14 aprilie 1944, deoarece: „Scrisul meu e dezlânat, sar de la una la alta și uneori mă îndoiesc serios că va fi cineva vreodată interesat de aceste aiureli. Probabil că le vor numi «Panseurile unei răzuște urâte». În mod sigur,

jurnalul meu nu le va fi de mare folos domnilor Bolkenstein și Gerbrandy”. Aceasta este așa-numita *Versiune B*.

Textul publicat de Otto Frank în 1947 se bazează pe cele două variante A și B, din care a fost nevoit să elimine anumite pasaje din mai multe motive. În primul rând, textul trebuia să fie suficient de scurt pentru a se încadra în cerințele impuse de seria în cadrul căreia urma să apară cartea la editura olandeză care acceptase manuscrisul; au fost eliminate apoi pasajele referitoare la menstruație, sex și discuțiile pe teme erotice pe care le avusese Anne cu colega ei de școală, Jacqueline – chestiuni despre care nu se obișnuia să se vorbească deschis în anul 1947 și în niciun caz într-o carte despre care se considera că este dedicată tineretului. Otto Frank a mai eliminat și unele comentarii puțin măgulitoare la adresa unor locatari din mansardă, precum și pe cele de-a dreptul răutăcioase despre soția sa, căci iarăși, nu se cuvenea ca o tânără de 13 ani să vorbească (și să gândească) atât de urât despre ei – chiar dacă se știe de când lumea că la vârsta adolescenței conflictele dintre mamă și fiică sunt ceva obișnuit. Iar Anne scrisese fără rețineri despre tot ceea ce o frământa. Textul rezultat din aceste combinații și modificări a fost numit *Versiunea C*, considerată mult timp versiunea autorizată de autor, după care s-au realizat și traduceri în alte limbi.

Otto Frank a cedat drepturile sale de autor și pe cele ale fiicei sale Fondului Anne Frank din Basel, al cărui întemeietor era chiar el și a lăsat moștenire toate manuscrisele lui Anne statului neerlandez, care le-a încredințat Institutului Național pentru Documentarea Războiului (Rijksinstituut voor Oorlogsdocumentatie). Acesta a cerut Laboratorului de Criminalistică din Haga să efectueze o expertiză amănunțită a textului pentru a respinge orice dubii referitoare la lipsa de autenticitate a textului. Rezultatul expertizei a fost un raport de 250 de pagini care a confirmat autenticitatea acestuia. La inițiativa Institutului, în anul 1980, s-a pregătit o ediție critică a jurnalului, cuprinzând toate

cele trei variante anterioare (A, B și C), precum și extrase din raportul Institutului.

Versiunea D. Spre sfârșitul secolului trecut, Fundația Anne Frank a decis să pregătească o nouă variantă cât mai completă și autorizată a jurnalului, de care s-a ocupat scriitoarea germană Mirjam Pressler. Editoarea a reintrodus toate fragmentele eliminate din diverse motive în edițiile anterioare, a dat numele adevărate ale personajelor principale, lăsând pseudonime numai pentru locuitorii evrei clandestini din Anexa secretă. Această variantă a jurnalului este cunoscută sub numele de *Versiunea D*. Ulterior, au mai fost descoperite alte cinci scrisori ale fetei, care au fost incluse în ediție. *Versiunea D* s-a aflat la baza Ediției definitive publicate în limba engleză în 1991, în care sunt reintroduse toate reflecțiile și frământările lui Anne Frank despre sexualitate, despre constrângerile nedrepte impuse femeilor, precum și câteva încercări literare ale tinerei, mai puțin cunoscute până atunci.

În 1989 a apărut la editura Doubleday *The Critical Edition*, pregătită pentru tipar de Institutul de Stat Neerlandez pentru Documentarea Războiului; cu o introducere de Harry Paape, Gerrold van der Stroom și David Barnouw și un rezumat al Raportului Laboratorului de Stat de Criminalistică de pe lângă Ministerul de Justiție. Volumul cuprinde toate cele trei versiuni cunoscute: consemnările inițiale ale tinerei Anne, jurnalul revăzut de ea însăși ulterior și versiunea publicată de tatăl ei. Autorii au introdus informații referitoare la modul în care autoritățile naziste au aflat de ascunzătoarea unde locuise familia Frank timp de peste doi ani.

În anul 2013 a apărut în neerlandeză la Amsterdam și în germană la Frankfurt noua ediție autorizată a operelor complete ale lui Anne Frank, în care Jurnalul este publicat în versiunile D, A și B, dar și cu studii ale specialiștilor.

Traduceri în alte limbi. După prima publicare a textului în limba neerlandeză (1947), limba în care fusese scris,

au urmat traducerile în alte limbi. Inițial, editorii au avut anumite reticențe, căci războiul lăsase urme adânci și cititorii nu mai doreau să-și amintească în niciun fel de el și să-și reînvie în minte toate ororile prin care trecuseră și pe care se străduiau să le uite. Dar și dorința de a nu uita și de a transmite adevărurile trăite generațiilor viitoare era la fel de mare, astfel că în 1950 apare prima traducere în germană, cu titlul *Das Tagebuch der Anne Frank* (Lambert Schneider, Heidelberg), semnată de Anneliese Schütz și cu o introducere de Marie Braum.

A urmat-o în același an traducerea în limba franceză și apoi în 1958 cu titlul *Les Journaux d'Anne Frank*, efectuată după versiunile A și B autentificate de Institutul de Documentare a Războiului din Amsterdam, care stabilise împreună cu Laboratorul de Criminalistică din Haga autenticitatea documentului. Traducerea este semnată de Tylia Caren și Suzanne Lombard, prefațată de Daniel Rops și a apărut la editura Calmann-Lévy.

Prima traducere a jurnalului în limba engleză a fost realizată de Rosey Pool (1905–1971) care, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial fusese profesoară la Liceul Evreiesc din Amsterdam, unde învățase Anne Frank, dar această variantă nu a fost publicată. În același an, editura Doubleday a fost contactată de compania Vallentine Mitchell, din Elstree, Anglia, specializată în cărți pe teme evreiești. Editura a oferit o nouă variantă de traducere, care includea și pasaje omise anterior la cererea lui Otto Frank. Cartea a apărut în anul 1952 în Statele Unite și în Anglia, cu o prefață semnată de însăși Eleanor Roosevelt, soția fostului președinte al Americii.

În limba rusă a apărut pentru prima dată în 1960 sub titlul *Dnevnik Annî Frank* la editura Inostrannaia Literatura, în traducerea cunoscutei Rita Rait-Kovaleva, cu un cuvânt-înainte semnat de scriitorul Ilia Ehrenburg.

NOTĂ EDITORIALĂ

Mare parte din ediția de față se bazează pe *Versiunea B* a jurnalului lui Anne, pe care a scris-o când avea în jur de 15 ani. Din loc în loc, Anne a revenit și a făcut comentarii cu privire la câte un pasaj scris mai înainte. Aceste comentarii sunt evidențiate cu un font diferit în ediția de față. Anne a elaborat această versiune după cuvântarea lui Gerrit Bolkestein (ministru al Educației, Artelor și Științelor în perioada cuprinsă între 1939 și 1945, care, începând din 1940 a făcut parte din Guvernul olandez în exil). În 1944, într-o cuvântare ținută în cadrul emisiunii postului Radio Oranje difuzată de la Londra a declarat că, după război, are în plan să culeagă mărturii și să facă cunoscute publicului larg toate dovezile suferințelor îndurate de olandezi în timpul ocupației naziste, menționând îndeosebi documente precum scrisori și jurnale. La acea vreme, Anne Frank ținea deja de doi ani un jurnal intim și, ascultând emisiunea, a decis să-și refacă și să-și completeze jurnalul pe care-l păstra până atunci doar pentru ea.

Când a scris această a doua *Versiune B*, Anne a inventat pseudonime pentru oamenii din carte. Intenția inițială a fetei a fost să-și spună Anne Aulis, apoi Anne Robin. Otto Frank a preferat să folosească numele reale pentru familia lui și să respecte dorințele tinerei Anne în privința celorlalți. Odată cu trecerea timpului, identitatea oamenilor care au ajutat familia Frank în Anexa secretă a devenit cunoscută. În ediția de față, cei care i-au protejat sunt menționați cu numele lor real, căci merită pe drept cuvânt acest lucru.

Numele reale ale celorlalți oameni care au stat ascunși în Anexa secretă sunt:

FAMILIA VAN PELS (din Osnabrück, Germania):

Auguste van Pels (născută pe 9 septembrie 1890), Hermann van Pels (născut pe 31 martie 1889), Peter van Pels (născut pe 8 noiembrie 1926).

Numiți de Anne în manuscris: Petronella, Hans și Alfred van Daan. În carte sunt numiți: Petronella, Hermann și Peter van Daan.

FRITZ PFEFFER

(născut pe 30 aprilie 1889, la Gießen, Germania), numit de Anne atât în manuscris, cât și în carte: Albert Dussel.

Extras din jurnal, 10 octombrie 1942

12 iunie 1942

Sper că voi putea să-ți mărturisesc ție totul, așa cum nu am izbutit să o fac cu nimeni altcineva, și sper că îmi vei oferi multă alinare și sprijin.

COMENTARIU ADĂUGAT DE ANNE LA 28 SEPTEMBRIE 1942:

Până acum ai fost o mare alinare pentru mine, ca și Kitty, de altfel, căreia îi scriu acum cu regularitate. Acest mod de a ține un jurnal este mult mai plăcut și acum abia aștept momentele când pot să-ți scriu. O, sunt atât de bucurasă că te-am luat cu mine!

Duminică, 14 iunie 1942

Voi începe cu momentul în care te-am primit, când te-am văzut stând pe masă printre celelalte cadouri oferite de ziua mea. (Eram de față când ai fost cumpărat, dar nu se pune.)

Vineri, pe 12 iunie, m-am trezit la ora șase dimineața, ceea ce nu-i deloc de mirare, căci era ziua mea de naștere. Dar nu am voie să mă scol din pat la această oră, așa că a trebuit să-mi țin în frâu curiozitatea până la șapte fără un sfert. Când am simțit că nu mai pot sta în pat, m-am dus în sufragerie, unde Moortje (pisica) m-a salutat frecându-se de picioarele mele.

Puțin după ora șapte, m-am dus la tata și la mama și după aceea în camera de zi ca să-mi deschid cadourile, și primul lucru pe care l-am văzut ai fost tu, poate unul dintre cele mai frumoase cadouri ale mele. Apoi un buchet de trandafiri, câțiva bujori și o plantă în ghiveci. De la tata și de la mama am primit o bluză albastră, un joc, o cutie de suc de struguri, care, după părerea mea, seamănă puțin la gust cu vinul (în fond, este făcut din struguri), un puzzle,

un borcănaș cu cremă de față, 2,50 guldeni și un bon cadou pentru două cărți. Am mai primit încă o carte, *Camera Obscura* (dar Margot o are deja, așa că am schimbat-o cu altceva), un platou cu prăjituri de casă (pe care le-am făcut chiar eu, firește, căci am devenit de-a dreptul specialistă în fursecuri), o grămadă de bomboane și un tort de căpșune de la mama. Și o scrisoare de la buni, chiar la fix, dar e doar o coincidență, desigur.

Apoi a venit Hanneli să mă ia și am plecat la școală.

În recreație i-am servit cu fursecuri pe profesori și pe colegii de clasă, apoi a trebuit să ne întoarcem la ore. Am ajuns acasă abia la cinci, pentru că m-am dus la sala de sport împreună cu restul clasei. (Nu am voie să particip la orele de sport, deoarece există riscul să-mi disloc șoldul și umerii.) Cum era ziua mea, am putut să decid ce să joace colegii mei și am ales voleiul. După aceea au dansat toți în jurul meu în cerc și mi-au cântat „Mulți ani trăiască!” Când am ajuns acasă, Sanne Ledermann era deja acolo. Ilse Wagner, Hanneli Goslar și Jacqueline van Maarsen au venit acasă cu mine după sport, deoarece suntem în aceeași clasă. Hanneli și Sanne au fost cele mai bune prietene ale mele; când ne vedeau împreună, oamenii spuneau: „Uite-le pe Anne, Hanne și Sanne”. Pe Jacqueline van Maarsen am cunoscut-o abia când am început Liceul Evreiesc, iar acum ea este prietena mea cea mai bună. Ilse este cea mai bună prietenă a lui Hanneli, iar Sanne merge la altă școală și are prietene acolo.

Mi-au dăruit o carte frumoasă, *Povestiri și legende neerlandeze*, dar mi-au luat din greșeală volumul II, așa că am schimbat alte două cărți cu volumul I. Mătușa Helene mi-a adus un puzzle, mătușa Stephanie, o broșă frumoasă și mătușa Lenny, o carte grozavă: *Daisy pleacă la munte*.

De dimineață stăteam în cadă și mă gândeam cât de minunat ar fi dacă aș avea un câine ca Rin Tin Tin. I-aș spune și eu tot Rin Tin Tin și l-aș lua cu mine la școală, unde

ar putea să stea în camera de serviciu sau lângă rastelul de biciclete când ar fi vremea frumoasă.

Luni, 15 iunie 1942

Mi-am serbat ziua de naștere duminică după-amiază. Filmul cu Rin Tin Tin a avut mare succes la colegii mei de clasă. Am primit două broșe, un semn de carte și două cărți. O să spun câteva cuvinte despre școala și despre clasa mea, o să încep cu elevii.

Betty Bloemendaal pare cam săracă și probabil așa și este. Locuiește pe o stradă necunoscută din vestul Amsterdamului, nimeni dintre noi nu știe unde este. Se descurcă foarte bine la școală, dar asta pentru că muncește din greu, nu pentru că este prea inteligentă. Este destul de liniștită.

Jacqueline van Maarsen ar trebui să fie cea mai bună prietenă a mea, dar eu nu am avut niciodată o prietenă adevărată. La început am crezut că Jacqueline va fi aceea, dar m-am înșelat amarnic.

D.Q.¹ este o fată foarte agitată, care uită mereu lucruri, așa că profesorii îi dau teme suplimentare drept pedeapsă. Se poartă foarte frumos, mai ales cu G.Z.

E.S. vorbește atât de mult, că ți se taie cheful. Îți atinge părul sau se joacă cu nasturii tăi atunci când te întreabă ceva. Se spune că nu poate să mă sufere, dar nu-mi pasă, căci nici mie nu-mi place prea mult de ea.

Henny Mets este o fată drăguță cu o fire veselă, numai că vorbește tare și este neastâmpărată când ne jucăm afară. Din păcate, Henny are o prietenă pe care o cheamă Beppy și are o influență proastă asupra ei, pentru că vorbește vulgar.

Despre J.R. aș putea scrie o carte întreagă. J. este o bârfitoare odioasă, băgăcioasă, încrezută, cu două fețe, care se crede adultă. O ține pe Jacque sub vraja ei, și e păcat. J. se ofensează ușor, izbucnește în lacrimi dintr-un fleac și,

¹ Inițialele au fost atribuite aleatoriu acelor persoane care preferă să rămână anonime.

pe deasupra, îi place să se dea mare. Domnișoara J. trebuie să aibă întotdeauna dreptate. Este foarte bogată și are un dulap plin cu cele mai arătoase rochii care o fac să pară mult peste vârsta ei. Se crede frumoasă, dar nu este. J. și cu mine nu putem să ne suferim una pe alta.

Ilse Wagner este o fată drăguță și veselă de felul ei, dar este extrem de năzuroasă și poate sta ore în șire bombănind și mormăind nemulțumită de ceva. Ilse mă place foarte mult. Este foarte inteligentă, dar leneșă.

Hanneli Goslar sau Lies, cum i se spune la școală, este cam ciudată. De regulă este timidă, rezervată, dar acasă este îndrăzneată. Îi povestește mamei ei tot ce îi spui. Dar spune exact ce gândește și în ultima vreme am început să o apreciez foarte mult.

Nannie van Praag-Sigaar este micuță, nostimă și cu bun-simț. Găsesc că este drăguță. Este foarte isteată. Nu prea poți să spui altceva despre Nannie. Eefje de Jong este, după părerea mea, grozavă. Deși are numai 12 ani, este o adevărată doamnă. Se poartă cu mine de parcă aș fi un bebeluș. Mă și ajută foarte mult și îmi place de ea.

G.Z. este cea mai frumoasă fată din clasă. Are un chip frumos, dar este cam toantă. Cred că va rămâne repetentă, dar, firește, nu i-am spus asta.

COMENTARIU ADĂUGAT DE ANNE LA O DATĂ ULTERIOARĂ:

Spre marea mea surpriză, G.Z. nu a rămas repetentă până la urmă.

Lângă G.Z. stă ultima dintre cele douăsprezece fete, adică eu.

Sunt multe de spus despre băieți sau poate că nu chiar atât de multe, la urma urmelor.

Maurice Coster este unul dintre numeroșii mei admiratori, dar este o pacoste. Sallie Springer vorbește obscen și se spune despre el că a făcut deja sex. Oricum, cred că este grozav, pentru că e foarte amuzant.

Emiel Bonewit este admiratorul lui G.Z., dar ei nu-i pasă. Este cam plicticos. Rob Cohen a fost îndrăgostit și el de mine, dar nu mai pot să-l sufăr. E un nătâng cu două fețe, mincinos, plângăcios și pipernicit, care are o părere îngrozitor de bună despre el însuși.

Max van de Velde este băiat de la țară, din Medemblik, dar cât se poate de acceptabil, după cum ar spune Margot.

Herman Koopman are și el o minte obscenă, exact ca Jopie de Beer, căruia îi place teribil să flirteze și este înnebunit după fete.

Leo Blom este cel mai bun prieten al lui Jopie de Beer, care l-a stricat cu mintea lui obscenă.

Albert de Mesquita a venit de la Școala Montessori și a sărit peste o clasă. Este foarte deștept.

Leo Slager a venit de la aceeași școală, dar nu este la fel de deștept.

Ru Stoppelmon este un pici tont din Almelo, care s-a transferat la această școală în mijlocul anului.

C.N. face tot ce nu are voie să facă.

Jacques Kocernoot stă în spatele nostru, lângă C., iar noi (G. și cu mine) ne prăpădim de râs.

Harry Schaap este cel mai cuminte băiat din clasă. Este și drăguț.

Și Werner Joseph este drăguț, dar toate schimbările din ultima vreme l-au făcut să devină prea tăcut, așa că pare plicticos. Sam Salomon este unul dintre băieții răi. O pușlama! (Admirator!)

Appie Riem este destul de la locul lui, dar și el o pramatie până la urmă.

Sâmbătă, 20 iunie 1942

Pentru o persoană ca mine este o experiență cu adevărat stranie să scriu un jurnal. Nu numai pentru că nu am mai scris nimic niciodată, dar și pentru că mi se pare că mai târziu nici eu, nici nimeni altcineva nu va mai fi interesat

de panseurile unei școlărițe de 13 ani. Dar nu contează. Simt nevoia să scriu și simt o nevoie încă și mai mare să-mi iau de pe suflet tot felul de chestii.

„Hârtia are mai multă răbdare decât oamenii.” Mă gândeam la această zicală într-una dintre acele zile când mă simțeam puțin cam deprimată și stăteam acasă cu capul în mâini, plictisită și apatică și mă întrebam dacă să rămân acasă sau să ies. Până la urmă am rămas acolo unde eram, cu frământarea mea. Da, hârtia are mai multă răbdare și, fiindcă nu am de gând să las pe nimeni altcineva să citească acest caiet cu coperte rigide numit în mod pompos „jurnal”, decât dacă voi găsi vreodată un prieten adevărat, probabil că nu va interesa pe nimeni.

Am revenit acum la ce m-a îndemnat de la bun început să țin un jurnal: eu nu am niciun prieten.

Să mă exprim mai clar, deoarece nimeni nu va crede că o fată de 13 ani este complet singură pe lume.

Nu sunt. Am părinți iubitori și o soră de 16 ani și sunt vreo treizeci de oameni pe care îi pot numi prieteni.

Am un grup de admiratori care nu-și pot desprinde ochii plini de adorație de la mine și uneori trebuie să folosească o oglindă de buzunar ciobită ca să mă vadă o clipă în clasă. Am o familie, mătuși iubitoare și un cămin bun. Nu, aparent am totul, mai puțin un prieten adevărat. Când sunt cu prietenii, nu mă gândesc la altceva decât să mă distrez. Nu reușesc să discut despre nimic altceva decât despre lucruri obișnuite de zi cu zi. Se pare că nu reușim să ne apropiem mai mult și asta este problema. Poate este greșeala mea că nu ne facem confidențe. În orice caz, așa stau lucrurile și, din păcate, se pare că nu se vor schimba.

Acesta este motivul pentru care am început jurnalul.

Ca să-mi consolidez această idee a prietenului îndelung așteptat din imaginația mea, nu vreau să aștern faptele în acest jurnal așa cum ar face cei mai mulți oameni, ci doresc ca jurnalul să fie prietenul meu și am să-i spun acestui prieten *Kitty*.